

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen (hierna: de rechtbank), van 28 januari 2010 in zaak nr. 09/4296 in
het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 januari 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 januari 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 februari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Borman
lid van de enkelvoudige kamer

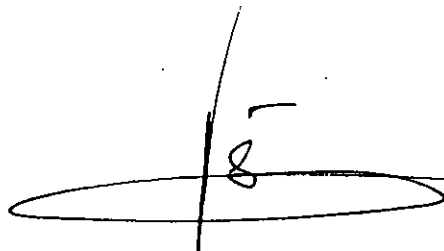
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 april 2010

284-572.

Verzonden: 26 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

KOPIE

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Assen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: AWB 09/4296

Uitspraak van de rechtbank van 28 januari 2010

inzake:

geboren
van Iraakse nationaliteit,
IND-dossiernummer: 0806-05-1410,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. H.M.A. Breuls, advocaat te Emmen,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder,
gemachtigde: mr. H.R. Nobel, ambtenaar ten departemente van Justitie.

Procesverloop

Op 5 juni 2008 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Bij beschikking van 16 januari 2009 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Bij beroepsschrift van 10 februari 2009 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank.

De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken.

Verweerder heeft op 19 oktober 2009 een verweerschrift ingediend, strekkende tot ongegrondverklaring van het beroep.

Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 5 november 2009. Eiser is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting geschorst teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen een schriftelijke reactie te geven met betrekking tot de beroepsgrond ter zake van de Eligibility Guidelines van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) van april 2009.

De rechtbank heeft kennis genomen van de reactie van verweerder van 6 november 2009 alsmede die van (de gemachtigde van) eiser van 19 november 2009.

Nu partijen daarvoor toestemming hebben gegeven, heeft de rechtbank bepaald dat de nadere zitting achterwege blijft, waarna het onderzoek is gesloten.

Motivering

In geschil is de vraag of verweerder zich op juiste gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000.

Het asielrelaas van eiser berust – kort samengevat – op de algemene onveilige situatie in Irak alsmede op persoonlijke problemen, die hij heeft ondervonden vanwege zijn werkzaamheden in zijn winkel in . Daar verhuurde en verkocht eiser heimelijk erotische en pornografische films. Eind februari 2008 is een viertal gemaskerde en gewapende mannen, vermoedelijk behorend tot de islamitische staat, de winkel binnen gevallen om eiser te zoeken. Eiser, die toevallig niet aanwezig was, werd gebeld door zijn buurman, die hem vertelde dat de winkel was vernield en de (verborgen) films waren gevonden. Kort nadien heeft eiser besloten om Irak verlaten.

Verweerder heeft de aanvraag op grond van artikel 31, eerste lid, in samenhang met artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 afgewezen. Volgens verweerder heeft eiser ter staving van zijn aanvraag toerekenbaar geen reis-of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag. Voorts stelt verweerder geen geloof te hechten aan de verklaringen van eiser omtrent de overval op de door hem beheerde videotheek vanwege een aantal ongerijmdheden, tegenstrijdigheden en vaagheden in het relaas. Het vluchtrelaas is daarom ongeloofwaardig, aldus verweerder.

Eiser heeft het standpunt van verweerder gemotiveerd bestreden.

Ingevolge artikel 29 Vw 2000 kan een verblijfsvergunning asiel – onder meer - worden verleend aan de vreemdeling die een verdragsvluchteling is, die aannemelijk heeft gemaakt gegronde redenen te hebben om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, of van wie in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst wegens klemmende redenen van humanitaire aard of voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algemene situatie aldaar.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- en identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Volgens paragraaf C4/3.6.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) zijn voor de beoordeling van een asielaanvraag van belang de identiteit, de nationaliteit, de reisroute en het asielaanvraag van de asielzoeker. Paragraaf C4/3.6.3 Vc 2000 vermeldt dat, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van deze elementen documenten ontbreken en indien dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, dit reeds voldoende is voor de conclusie dat sprake is van toerekenbaar ontbreken van documenten.

Ingevolge bestendige jurisprudentie behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielaanvraag naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de staatssecretaris en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst.

Volgens vaste jurisprudentie pleegt de staatssecretaris het relaas van de asielzoeker en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoen. Wordt aan dat laatste vereiste niet voldaan, dan mogen ingevolge artikel 31 Vw 2000 in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielaanvraag moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

De rechtbank ziet zich eerst gesteld voor de vraag of verweerder aan eiser heeft kunnen tegenwerpen dat hij toerekenbaar geen reis- en of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd, die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag.

Niet in geschil is dat eiser geen documenten of bescheiden heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit en reisroute te onderbouwen. Gesteld noch gebleken is dat er sprake was van een acute vluchtsituatie. Eiser heeft alle documenten, die hij in zijn bezit heeft gehad (te weten: een identiteitskaart, een nationaliteitsverklaring en een woonverklaring), afgestaan aan zijn reisagent. Dit dient voor zijn rekening en risico te komen, omdat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake was van dusdanige dwang, dat hij niets anders kon dan deze documenten aan zijn reisagent af te geven. Voorts heeft eiser geen enkel indicatief bewijs van zijn reis overgelegd. Ook heeft eiser zijn reisroute niet middels gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen aannemelijk kunnen maken. Zo kan eiser geen informatie verschaffen over eenvoudige zaken van zijn reis per vrachtauto van Mosul (Irak) via Istanbul (Turkije) naar Nederland, zoals de gepasseerde grenscontroles en dorpen en de landen, waar hij doorheen is gereisd. Dat eiser met een vrachtauto is vervoerd, betekent nog niet dat hij om die reden niet (meer) in detail over zijn reis zou kunnen verklaren.

Verweerder heeft zich dan ook in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het ontbreken van reisbescheiden eiser kan worden toegerekend. Dat eiser volledig afhankelijk zou zijn van de reisagent kan niet afdoen aan zijn eigen verantwoordelijkheid voor de onderbouwing - waar mogelijk - van zijn reisverhaal. Van de vreemdeling mag in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij op de hoogte is van het belang van verweerder bij duidelijkheid omtrent deze documenten. In hetgeen eiser overigens hiertegen in beroep naar voren heeft gebracht, ziet de rechtbank geen aanleiding voor de conclusie dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reispapieren, documenten of bescheiden, die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 aan eiser heeft kunnen tegenwerpen.

Verweerder heeft zich dan ook redelijkerwijs op het standpunt kunnen stellen dat van het asielrelaas van eiser een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan. Voor wat betreft de beoordeling van de aanvraag heeft verweerder derhalve een juist toetsingskader toegepast. Vervolgens ziet de rechtbank zich voor de vraag gesteld of verweerder in redelijkheid geen geloof heeft hoeven te hechten aan de verklaringen van eiser.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat de gestelde feiten omtrent de werkzaamheden van eiser in de videotheek in niet geloofwaardig zijn, omdat hij op geen enkele wijze kan aantonen aldaar werkzaam te zijn geweest. Eiser kan hiervan immers geen enkel (al dan niet indicatief) bewijs of document overleggen. Daarnaast is eiser niet of weinig in staat gebleken om (correcte c.q. volledige) titels van de koop- en verhuurfilms te noemen dan wel om informatie over de aantallen films, die hij in zijn winkel had liggen, te geven. Tevens is het bevreemdend dat eiser eerst beweert dat zijn zaak op 24 of 25 januari is aangevallen om daarna te verklaren dat het op 24 of 25 februari zou zijn geweest (zo'n tien dagen voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst op 2 maart 2008), maar beslist op een vrijdag, dit terwijl 24 en 25 februari niet op een vrijdag vallen. Van eiser mag worden verlangd dat hij een concrete datum van het incident (overval) kan aangeven. Dat eiser nu aangeeft dat het incident niet in februari maar in januari zou hebben plaatsgevonden, valt op een enkele wijze te rijmen met de chronologie van zijn vluchtrelaas en doet dan ook in verdergaande mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Bovendien valt de verklaring van eiser dat zijn werk strikt geheim was en dat de bewoners van de wijk na het incident nu volop praten over zijn betrokkenheid bij het aan de man brengen van pornografische films, en dat zijn moeder zich diep voor hem zou schamen, niet te rijmen met zijn eerdere verklaring dat het in zijn wijk (waar hij de meeste mensen kende) algemeen bekend was dat hij erotische en pornografische films verkocht en verhuurde. Gelet op het aantal ongerijmdheden, tegenstrijdigheden en vaagheden in het relaas wordt niet geloofwaardig geacht dat eiser een videotheek beheerde en dat deze videotheek is overvallen. Van het asielrelaas gaat geen positieve overtuigingskracht uit, zodat het relaas ongeloofwaardig is, aldus verweerder.

Eiser stelt daarentegen dat verweerder een volstrekt onduidelijk criterium hanteert bij de beantwoording van de vraag of van hem verwacht mag worden dat hij in meer gedetailleerde mate informatie kan verschaffen over zijn werkzaamheden in de videotheek. Eiser heeft uiteengezet welke gegevens (filmtitels en aantal films) door hem werden bijgehouden en dat deze gegevens op zich voldoende waren voor het runnen van de videotheek. Ten onrechte geeft verweerder geen oordeel over zijn verklaringen aangaande wat hij wel weet over de videotheek.

Volgens eiser is het correct dat hij wisselend heeft verklaard over de data 24-25 januari en 24-25 februari 2008. Dit komt omdat hij slecht is in data, hetgeen moge blijken uit het gehoor. Eiser stelt nu vast dat de datum van de overval op de videotheek moet zijn geweest: vrijdag 22 februari 2008. Desalniettemin meent eiser dat deze onduidelijkheid geen hiaat, vaagheid, ongerijmde wending en/of tegenstrijdigheid betreft op het niveau van relevante bijzonderheden.

Eiser handhaaft zijn stelling dat het onduidelijk is waarop verweerder baseert dat veel wijkbewoners op de hoogte waren van de omstandigheid dat eiser erotische-pornografische films verhuurde. Het is totaal onduidelijk over welke aantallen klanten het hier gaat en wat verweerder met "veel" bedoelt. Daarnaast merkt eiser op dat het verhuren van deze films wel degelijk in het geheim plaatsvond, zoals hij tijdens het nader gehoor heeft verklaard, en dat het codewoord "filmcartoon" in de winkel werd gebruikt indien men belangstelling had voor een erotische-pornografische film.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de door eiser gestelde feiten omtrent zijn werkzaamheden in de videotheek in [] niet geloofwaardig zijn. Daartoe acht de rechtbank ten eerste van belang dat eiser het bestaan van de videotheek van geen enkel bewijs kan voorzien. Ten tweede mag van eiser, die zich sedert twee jaren beroepsmatig bezig hield met de in- en verkoop en verhuur van films, redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer gedetailleerde informatie over zijn werkzaamheden zou moeten kunnen verschaffen. Eiser is onvoldoende in staat gebleken om titels van de door hem verkochte en verhuurde films te noemen. Voorts weet eiser niet bij benadering het aantal films, dat hij in voorraad en verkoop had, te noemen. Niet gebleken is dat verweerder hierbij een volstrekt onduidelijk criterium hanteert, zoals eiser heeft betoogd. Kortom: de verklaringen van eiser over zijn werkzaamheden in de winkel zijn op het niveau van relevante bijzonderheden vaag, tegenstrijdig en bevreemdingwekkend gebleken. Daarom behoefde verweerder ook niet de door eiser afgelegde verklaringen aangaande overige wetenswaardigheden betreffende de videotheek te beoordelen.

In beroep heeft eiser erkend dat het bevreemdingwekkend is dat hij eerst heeft verklaard dat zijn zaak op 24 of 25 januari is aangevallen om daarna te verklaren dat het op 24 of 25 februari zou zijn geweest. Anders dan namens eiser is betoogd, betreft dit een evident punt c.q. wezenlijk onderdeel van het asielrelaas en valt deze verklaring ook niet te rijmen met de chronologie van zijn vluchtrelaas. Van eiser had verwacht mogen worden dat hij een concrete datum van het incident (de overval) had kunnen aangeven. Dat eiser thans stelt dat de aanval op zijn zaak op vrijdag 22 februari 2008 moet hebben plaatsgevonden, omdat hij Irak ongeveer tien dagen na het incident heeft verlaten, maakt dit niet anders.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder kunnen stellen dat de verklaring van eiser dat zijn werk (het aan de man brengen van pornografische films) strikt geheim was, dat de wijkbewoners - na het incident - volop praatten over zijn betrokkenheid daarbij en dat zijn moeder zich diep voor hem zou schamen (enerzijds) niet te rijmen is met zijn eerdere verklaring dat het in zijn wijk algemeen bekend was dat hij erotische en pornografische films verkocht en verhuurde (anderzijds). Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat eiser tijdens het nader gehoor (pagina 10 van de verslaglegging) heeft verklaard, dat de klanten juist naar hem toekwamen vanwege de pornofilms. Dit duidt niet op een geheime verkoop van erotische-pornografische films, zoals eiser tijdens het nader gehoor heeft verklaard.

Samengevat heeft verweerder in redelijkheid kunnen concluderen dat eiser vage, tegenstrijdige en bevreemdingwekkende verklaringen heeft afgelegd over het beheer van en de overval op de videotheek in [] en dat van het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

Mitsdien heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat aan de afgelegde verklaringen van eiser en het toerekenbaar niet overleggen van reisbescheiden en documenten de conclusie moet worden verbonden dat het asielrelaas ongeloofwaardig is.

Daarom heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank op juiste gronden op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

De rechtbank ziet zich vervolgens gesteld voor de vraag of verweerder zich op juiste gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

In dit verband heeft verweerder zich met betrekking tot artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) eerst op het standpunt gesteld dat eiser niet heeft onderbouwd dat hij het risico loopt op folteringen of op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verweerder wijst in dit verband *onder meer naar de omstandigheid dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is.*

De rechtbank is van oordeel, gelet op hetgeen is overwogen met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser, dat verweerder zich op juiste gronden op het standpunt heeft gesteld dat niet aannemelijk is geworden dat eiser een risico loopt op *folteringen of op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*

In het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 ziet de rechtbank zich tevens gesteld voor de vraag of eiser recht heeft op bescherming op grond van artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn).

Eiser stelt dat (er in Irak) sprake is van een binnenlands gewapend conflict waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar (provincie Ninewa) louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Hij verwijst in dit verband naar berichtgevingen in de opeenvolgende ambtsberichten en de brieven van Amnesty International van 6 oktober 2008 en Vluchtelingenwerk Nederland van 1 oktober 2008. Voorts heeft eiser verwezen naar de 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers' van april 2009 (hierna: de Guidelines 2009). Op grond daarvan stelt eiser dat verweerder onvoldoende gemotiveerd heeft aangegeven waarom er in (provincie Ninewa) geen sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, nu daarvan volgens de Guidelines 2009 wel sprake is.

Verweerder heeft in het bestreden besluit van 16 januari 2009 geoordeeld dat een beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn niet kan slagen. Met de toetsing aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 is volgens verweerder ook reeds aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn getoetst. Verweerder heeft geen aanleiding gezien om vooruitlopend op de beantwoording van prejudiciële vragen van een andere uitleg uit te gaan dan tot op het moment van het besluit is gedaan.

In het verweerschrift heeft verweerder - onder verwijzing naar de uitspraken van het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM) van 20 januari 2009 (JV 2009/74, LJN: BH3275), van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 25 mei 2009 (JV 2009/29, LJN: BI4791) alsmede van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 25 augustus 2009 met zaaknummer Awb 08/45188 (LJN: BJ6452) - zich op het nadere standpunt gesteld dat eiser geen aanspraak op bescherming op grond van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn kan maken, tenzij hij afkomstig is uit een gebied waar sprake is van een (uitzonderlijke) situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die vreemdeling die terugkeert naar het betrokken land, of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Daarvan is volgens verweerder in (Centraal-)Irak geen sprake.

In de nadere reactie van 6 november 2009 is verweerder ingegaan op de Guidelines 2009. Verweerder volgt de UNHCR niet in het betoog dat iedere Irakees die afkomstig is uit de provincies Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa en Salah al-Din in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning. Verweerder meent dat de veiligheidssituatie in genoemde gebieden zoals omschreven in het ambtsbericht van mei 2009 niet zodanig is dat elke vreemdeling die daarnaar terugkeert een reëel en voorzienbaar risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Verweerder verwijst naar een uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJEG) van 17 februari 2009 (LJN: BH3646) en de uitspraken van het EHRM van 17 juli 2008 (LJN: BF0248) en 20 januari 2009 (LJN: BH3275). Een dergelijke situatie doet zich blijkens deze uitspraken slechts bij zeer uitzonderlijke omstandigheden voor. Het moet gaan om "the most extreme cases of general violence".

In de hiervoor genoemde uitspraak van 20 januari 2009 heeft het EHRM geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zodanig ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land al een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Bij dat oordeel heeft het EHRM informatie van de UNHCR van 2007 betrokken. Uit de bij verweerder bekende bronnen (waaronder de Guidelines van april 2009 en het algemeen ambtsbericht Irak van mei 2009) blijkt niet dat de situatie sindsdien is verslechterd.

De rechtbank verwijst in verband met eisers beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn naar een tweetal uitspraken van haar, te weten 25 augustus 2009 (LJN: BJ6452) en 1 september 2009 (LJN: BJ6925). Uit die uitspraken volgt dat de rechtbank de jurisprudentie van het HvJEG van 17 februari 2009 en de Afdeling van 25 mei 2009, aldus verstaat dat een vreemdeling, indien hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij op individuele gronden redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM, hij dan ook geen aanspraak kan maken op bescherming op grond van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, tenzij hij afkomstig is uit een gebied waar sprake is van een situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die vreemdeling die terugkeert naar het betrokken land, of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

Nu, zoals hiervoor door de rechtbank is geoordeeld, verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij op individuele gronden een reëel risico loopt op schendingen als bedoeld in artikel 3 EVRM, heeft eiser, gelet op voornoemde jurisprudentie, geen aanspraak op bescherming op grond van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, tenzij hij afkomstig is uit een gebied waar sprake is van een uitzonderlijke situatie zoals hiervoor genoemd.

De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiser afkomstig is uit gelegen in de provincie Ninewa, Centraal Irak.

De rechtbank stelt voorts vast dat de UNHCR zijn conclusie dat zich in bedoelde vijf provincies een uitzonderlijke situatie voordoet als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, in grote lijnen baseert op dezelfde feiten als verweerder, zoals die zijn beschreven in het ambtsbericht van mei 2009. Hoewel het vanuit de taakopvatting van de UNHCR wellicht begrijpelijk is dat hij een dergelijke conclusie trekt, is het niettemin aan het bestuur en de rechter om die feiten juridisch te kwalificeren, zoals ook het HvJEG heeft overwogen in de hiervoor genoemde uitspraak van 17 februari 2009 (r.o. 43).

De rechtbank is van oordeel dat op basis van de in het ambtsbericht van mei 2009 beschreven veiligheidssituatie niet de conclusie kan worden getrokken dat er in Centraal-Irak in het algemeen, noch in (provincie Ninewa) in het bijzonder, sprake is van "the most extreme cases of general violence" dan wel de uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger (asielzoeker) die terugkeert naar dit land of naar louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Uit het ambtsbericht komt naar voren dat de veiligheidssituatie in Irak over het algemeen zeer ernstig was, maar dat deze in 2008 en begin 2009 aanzienlijk is verbeterd ten opzichte van 2007. De rechtbank wenst hierbij voorts nog op te merken dat de Guidelines van april 2009 uitdrukkelijk zijn opgenomen in het overzicht van geraadpleegde bronnen aan het slot van het ambtsbericht.

De rechtbank acht voorts van belang dat het EHRM in de hiervoor genoemde uitspraak van 20 januari 2009 bij haar beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak onder meer rekening heeft gehouden met het UNHCR-rapport Strategy for the Iraq Situation van januari 2007 en het Addendum to UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers van december 2007. Het EHRM komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Daarbij heeft het EHRM opgemerkt dat de aanbevelingen van de UNHCR (die inhouden dat moet worden afgezien van het uitzetten van Irakezen naar Irak) deels gebaseerd zijn op de veiligheidssituatie en deels zijn ingegeven door praktische problemen waarvoor terugkerende vluchtelingen worden gesteld, zoals met betrekking tot onderdak, medische zorg en de restitutie van land. Nu uit het vorenoverwogene volgt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds de uitspraak van het EHRM is verbeterd in plaats van verslechterd, is de rechtbank van oordeel dat ook thans geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, zodat eisers beroep daarop niet kan slagen.

In dit verband wijst de rechtbank volledigheidshalve voorts naar de uitspraak van de Afdeling van 23 december 2009 met zaaknummer 200907502/1/V2 (LJN: BK8692) alsmede naar de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 24 december 2009 met zaaknummer Awb 09/4716 (LJN: BK7596).

Uit het voorgaande volgt naar het oordeel van de rechtbank dat verweerder zich op juiste gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

De rechtbank ziet zich ten slotte gesteld voor de vraag of verweerder zich op juiste gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000.

Volgens vaste jurisprudentie moet de vraag of een asielzoeker voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 in aanmerking komt, worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst.

Daarbij komt de staatssecretaris een ruime beoordelingsmarge toe, waarvan de aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet strookt met wettelijke voorschriften, dan wel de staatssecretaris bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot haar beslissing heeft kunnen komen. Gegeven de beleids- en beoordelingsvrijheid van de staatssecretaris van Justitie valt daaronder ook het ten algemene beslist of en zo ja vanaf welk moment een dergelijk beleid zal worden gevoerd en/of beëindigd.

Het is de taak van de rechter de beoordeling door de staatssecretaris van de algehele situatie van het land van herkomst, die tot stand pleegt te komen in overleg met de Tweede Kamer der Staten-Generaal, aan die maatstaven te toetsen, niet om een eigen oordeel omtrent de algehele- en veiligheidssituatie aldaar in de plaats van dat van de staatssecretaris te stellen. De rechter dient het desbetreffende oordeel van de staatssecretaris in beginsel te respecteren.

Bij brief van 12 september 2008 aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft de staatssecretaris van Justitie de kamer geïnformeerd over de beleidsontwikkeling op het gebied van het landgebonden asielbeleid inzake Irak. De staatssecretaris wijst in deze brief op de omstandigheid dat de minister van Buitenlandse Zaken op 27 juni 2008 een nieuw algemeen ambtsbericht Irak heeft uitgebracht. In dit algemeen ambtsbericht wordt de huidige situatie in Irak beschreven. Zowel op grond van dit ambtsbericht, waaruit volgt dat de veiligheidssituatie in Irak aan het verbeteren is, als op grond van het beleid van omringende landen, heeft de staatssecretaris het besluit genomen om het op 2 april 2007 ingestelde beleid van categoriale bescherming voor asielzoekers afkomstig uit Centraal-Irak, te beëindigen.

De Tweede Kamer heeft op 9 oktober 2008 ingestemd met de voorgestelde beleidswijziging. Bij Wijzigingsbesluit Vreemdelingen-circulaire (WBV) van 10 november 2008 nummer 2008/28 is het beleid gewijzigd. Het beleid is op 22 november 2008 in werking getreden.

In dit verband verwijst de rechtbank wederom naar eerdergenoemde uitspraken van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 25 augustus 2009 (LJN: BJ6452) en 1 september 2009 (LJN: BJ6925), waar samengevat is geoordeeld dat er geen aanknopingspunten bestaan voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen het beleid van categoriale bescherming ten aanzien van Irak te beëindigen.

Eiser heeft gesteld dat verweerder als vaste gedragslijn hanteert dat aan het in Duitsland gevoerde beleid doorslaggevende betekenis wordt gehecht en dat het in strijd is met het verbod van willekeur en het vertrouwensbeginsel en onvoldoende gemotiveerd waarom verweerder nu geen, althans een ondergeschikt belang toekent aan de manier waarop Duitsland met Irakese asielzoekers omgaat. Naar het oordeel van de rechtbank is de stelling dat verweerder een dergelijke vaste gedragslijn hanteert onvoldoende onderbouwd, zodat deze geen doel treft.

Het standpunt van eiser dat deze verbetering duurzaam moet zijn, voordat wordt besloten het beleid van categoriale bescherming te beëindigen, vindt geen steun in de wet of regelgeving en treft derhalve geen doel. Nu voorts de Tweede Kamer heeft ingestemd met de voorgestelde beleidswijziging, en de staatssecretaris, naar mag worden aangenomen, goed is geïnformeerd over de veiligheidssituatie in Irak, is de rechtbank van oordeel, mede gelet op de ruime beoordelingsmarge die de staatssecretaris toekomt, dat er geen aanknopingspunten bestaan voor het oordeel dat staatssecretaris niet tot haar beslissing heeft kunnen komen het beleid van categoriale bescherming ten aanzien van Irak te beëindigen. De rechtbank volgt derhalve eiser evenmin in zijn stelling dat verweerder een onjuist toetsmoment hanteert.

Eiser kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

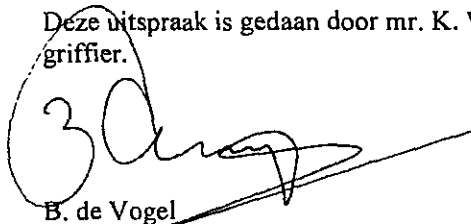
Het beroep is, gelet op het voorgaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

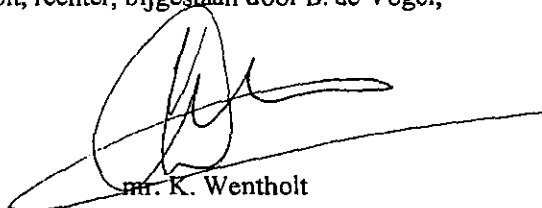
Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. K. Wentholt, rechter, bijgestaan door B. de Vogel, griffier.

B. de Vogel

mr. K. Wentholt

In het openbaar uitgesproken op 28 januari 2010.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingen-zaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, Vw 2000 één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Verzonden: 28 JAN 2010

Collet Advocaten 's-Hertogenbosch

Stationsweg 14a
5211 TW 's-Hertogenbosch
Telefoon: 073-6139242
Telefax: 073-6126242
Info@colletinternational.com

Raad Van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC 'S GRAVENHAGE

Fax: 070-3651380

Hoger beroepschrift

Inzake: / Hoger Beroep
Onze referentie: D102721080209\HB JH/JH
Uw referentie: Awb 09/4296
Behandeld door: J.W. de Haan
Direct email: dehaan@colletinternational.com

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
25 FEB 2010	
ZAAKNR. 201002010	
AAN:	✓
BEHANDELD DD:	PAR:

's-Hertogenbosch, 25 februari 2010

Edelachtbaar College,

Tot mij wendde zich de heer geboren (INDnr.
0806.05.1410) van Irakese nationaliteit, met het verzoek zijn belangen te willen behartigen.

De heer hierna te noemen appellant, heeft mij bepaaldelijk gevolmachtigd om in de vreemdelingrechtelijke procedure alle vereist geachte maatregelen te nemen, waaronder het indienen van dit appelschrift. Appellant verblijft thans te maar kiest woonplaats te mijnen kantore aan de Stationsweg 14-A, 5211 TW in 's-Hertogenbosch.

Inleiding

Naar aanleiding van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Assen van 28 Januari 2010 Awb 09/4296, bijlage 1, wenst appellant, hierna te noemen Appellant, hoger beroep in te stellen bij uw afdeling. Hierbij verklaar ik, Mr. J.W. de Haan, advocaat te 's-Hertogenbosch, door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het voeren van deze procedure.

Gronden grieven

Het hoger beroepschrift dient tot vernietiging van de bestreden uitspraak te leiden, nu er grieven worden aangevoerd die van belang zijn voor de rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming, zodat het hoger beroepschrift kennelijk gegrond verklaard dient te worden.

Pagina: 2/6
 Uw referentie: Awb 09/4296
 Onze referentie: D102721080209\HB JH/JH
 Datum: 25-02-2010

Op pagina 7 van de bestreden uitspraak oordeelt de rechtbank dat:

"In de hiervoor genoemde uitspraak van 20 januari 2009 heeft het EHRM geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zodanig ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land al een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Bij dat oordeel heeft het EHRM informatie van de UNHCR van 2007 betrokken. Uit de bij verweerder bekende bronnen (waaronder de Guidelines van april 2009 en het algemeen ambtsbericht Irak van mei 2009) blijkt niet dat de situatie sindsdien is verslechterd.

De rechtbank verwijst in verband met anderszins beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn naar een tweetal uitspraken van haar, te weten 25 augustus 2009 (UN: BJ6452) en 1 september 2009 (UN: BJ6925). Uit die uitspraken volgt dat de rechtbank de jurisprudentie van het HvJEG van 17 februari 2009 en de Afdeling van 25 mei 2009, aldus verstaat dat een vreemdeling, indien hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij op individuele gronden redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM, hij dan ook geen aanspraak kan maken op bescherming op grond van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, tenzij hij afkomstig is uit een gebied waar sprake is van een situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die vreemdeling die terugkeert naar het betrokken land, of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn."

Vervolgens is het oordeel van de rechtbank, op pagina 8, dat:

"De rechtbank acht voorts van belang dat het EHRM in de hiervoor genoemde uitspraak van 20 januari 2009 bij haar beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak onder meer rekening heeft gehouden met het UNHCR-rapport Strategy for the Iraq Situation van januari 2007 en het Addendum to UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers van december 2007. Het EHRM komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Daarbij heeft het EHRM opgemerkt dat de aanbevelingen van de UNHCR (die inhouden dat moet worden afgezien van het uitzetten van Irakezen naar Irak) deels gebaseerd zijn op de veiligheidssituatie en deels zijn ingegeven door praktische problemen waarvoor terugkerende vluchtelingen worden gesteld, zoals met betrekking tot onderdak, medische zorg en de restitutie van land. Nu uit het vorenoverwogene volgt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds de uitspraak van het EHRM is verbeterd in plaats van verslechterd, is de rechtbank van oordeel dat ook thans geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, zodat anderszins beroep daarop niet kan slagen."

En even verder op pagina 8 is de conclusie van de rechtbank dan ook: *"Uit het voorgaande volgt naar het oordeel van de rechtbank dat verweerder zich op juiste gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000."*

Het hoger beroepschrift richt zich dan ook tegen de bovengenoemde passages. Van belang is de conclusie van de rechtbank zoals gegeven op pagina 7 van de uitspraak dat "De

Pagina: 3/6
Uw referentie: Awb 09/4296
Onze referentie: D102721080209\HB JH/JH
Datum: 25-02-2010

rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiser afkomstig is uit gelegen in de provincie Ninewa, Centraal Irak."

Appellant wenst tegen de uitspraak van rechtbank Assen de volgende grieven aan te voeren.

Grief 1

Appellant stelt dat de rechtbank ten onrechte geoordeeld heeft dat appellant geen aanspraak zou kunnen maken op bescherming op grond van artikel 15 c van de Definitie Richtlijn, DRI.

Op 29 januari 2010 is het ambtsbericht Irak gepubliceerd dat verslag legt over de periode mei 2009 tot en met januari 2010. De informatie uit dit ambtsbericht vormt een bevestiging van de informatie uit eerdere verslaglegging. Op pagina 16 van dit ambtsbericht wordt over de situatie in, onder andere, de provincie Nineveh (Mosul), geschreven dat:

"Noorden van Centraal-Irak (Nineveh, Ta'mim, Salah-ad-Din en Diyala)

In de vier provincies formeel onder bestuur van de federale regering in Bagdad die grenzen aan de Koerdische regio, was de veiligheidssituatie gedurende de verslagperiode zeer onstabiel. Er vonden geregeld ernstige geweldsincidenten plaats, waaronder zware bomaanslagen in en rond Mosul, Tall' Afar, Sinjar, Kirkuk en Baquba. In het hele gebied hadden burgers te maken met bomaanslagen, schietpartijen, moordaanslagen, ontvoeringen, bedreigingen en intimidatie."

Volgens ditzelfde ambtsbericht, pagina 71, blijft het oordeel van de UNHCR dat: "Irakezen afkomstig uit de provincies van het noorden van Centraal-Irak en Bagdad behoeven volgens UNHCR internationale bescherming. Zij zouden moeten worden beschouwd als vluchteling op basis van de criteria in het Vluchtelingenverdrag uit 1951. Wanneer zij niet als vluchteling worden erkend, zou volgens UNHCR internationale bescherming moeten worden geboden door toepassing van een bredere definitie van het begrip 'vluchteling' of door een aanvullende vorm van bescherming. UNHCR is expliciet van oordeel dat het geweldsniveau in deze gebieden van zodanige aard is, dat een persoon er enkel door zijn aanwezigheid een reëel gevaar loopt op een serieuze bedreiging van zijn leven of persoonlijke integriteit." Verwezen wordt naar de UNHCR Guidelines van 27 april 2009.

In de brief van 19 november 2009 is er door de oud-gemachtigde expliciet verwezen naar een uitspraak van de rechtbank Den Bosch van 21 september 2009 (Awb 09/23859 en 09/23872) en waarin expliciet gewezen is op het feit dat de uitspraak van het EHRM (F.H. vs. Zweden), waar ook de rechtbank Assen in de thans bestreden uitspraak op pagina 7 naar verwijst, dateert van voor het ambtsbericht van mei 2009, alsmede voor de UNHCR Guidelines van april 2009 inzake Irak. Ten onrechte is de rechtbank hier volledig en ongemotiveerd aan voorbij gegaan.

Appellant beroept zich in deze op een recente uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank Zwolle van 29 januari 2010, bijlage 2, Awb 09/36544, en waarin onder andere geoordeeld is dat: *"De rechtbank leidt uit deze informatie af dat in Irak, en meer in het bijzonder in Bagdad, in de periode voorafgaand aan het bestreden besluit van 15 september 2009, en met name in maart 2009, sprake was van ernstig en wijdverspreid geweld, met grote aantallen burgerslachtoffers tot gevolg. Het geweld had bovendien een willekeurige karakter. De situatie in Irak rechtvaardigt niet dat verweerder volstaat met een*

Pagina: 4/6
 Uw referentie: Awb 09/4296
 Onze referentie: D102721080209\HB JH/JH
 Datum: 25-02-2010

enkele mededeling van zijn standpunt dat geen sprake is van een uitzonderlijke situatie. De verwijzing door verweerder naar het arrest van het EHRM van 20 januari 2009 (32621/06, F.H. t. Zweden) maakt dit niet anders, nu de hiervoor genoemde gebeurtenissen na dit arrest hebben plaatsgevonden en derhalve door het EHRM niet zijn meegewogen bij de beoordeling van de situatie in Irak."

Dit staat dan ook in schril contrast met het oordeel van de rechtbank Assen. Volledigheidshalve wordt er op gewezen dat hoewel in de casus welke aan de uitspraak van de MK Zwolle ten grondslag lag, er sprake was van een betrokkene uit dit aan het oordeel van de rechtbank Zwolle niets af dient te doen, nu zowel als de provincie Ninewa waar appellant afkomstig van is, in de UNHCR Guidelines van april 2009 expliciet genoemd worden als de herkomst gebieden waarvoor artikel 15 c DRI van toepassing dient te zijn.

Op pagina 111 van de UNHCR Guidelines van april 2009 wordt expliciet op de situatie in Mosul ingegaan. Uit deze passage blijkt dat juist en vooral in Mosul geen sprake is van een verbeterende veiligheidssituatie of vermindering van het geweld: "*The relative security improvements in many parts of the country have not yet taken hold in Iraq's second largest city despite a wide-scale military operation launched in May 2008 ("Operation Mother of Two Springs") to root out AQI and other insurgent groups. As seen in the past, there have been only limited clashes between the ISF and AQI in Mosul, suggesting that AQI fighters are pursuing their usual tactic of lying low to wait out the assault or relocating elsewhere to keep their resources. After the displacement of over 10,000 of Mosul's Christians in September and October 2008, a massive ISF presence has been deployed into Mosul City ("Operation Mother of Two Springs 2"). Nevertheless, mass-casualty attacks, kidnappings and targeted assassinations continue to occur on an almost daily basis."*

Er had dan ook op zijn minst gemotiveerd dienen te worden waarom er in Mosul geen sprake is van een uitzonderlijke situatie als beschreven in artikel 15 c van de DRI. In de brief van verweerder van 6 november 2009 wordt dan ook ten onrechte niet aan deze passage gerefereerd, terwijl hieruit blijkt dat juist in Mosul sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij dagelijks gericht en ongericht geweld plaatsvindt.

Dat er in Mosul juist eerder sprake is van toename van geweld blijkt onder andere uit het rapport van de UK Home Office van december 2009:

Mosul (Ninewa/Nineva governorate)

8.78 The UNHCR's Guidelines of April 2009 stated: "Ninewa Governorate has a very diverse population of mostly Arabs, Kurds and Turkmen in addition to various religious and ethnic minority groups. Its demographic make-up and the fact that large parts of the governorate are contested between the KRG and the Central Government, make it a breeding ground for extremist groups seeking to destabilize the country. After AQI was forced out of most urban areas of Al-Anbar, Diyala and Baghdad Governorates, Mosul City, where the large majority of the population is living, has become its last urban stronghold. Unlike other Sunni-dominated governorates, where Awakening Councils/Sol substantially helped to confront AQI and other insurgent groups, there is only a limited presence of some 2,700 Sol [Sons of Iraq/Awakening Councils] in the Southern parts of Ninewa. The main reason for the lack of Sol presence in other parts of Ninewa is the Kurdish opposition to the establishment of Arab tribal councils. Some Arabs consider the Peshmerga to be an occupying force, a sentiment that AQI and other Sunni insurgent groups try to exploit."

8.79 The UNHCR Guidelines of April 2009 noted "After the displacement of over 10,000 of Mosul's Christians in September and October 2008, a massive ISF presence has been deployed into Mosul City ("Operation Mother of Two Springs 2"). Nevertheless, mass-casualty attacks, kidnappings and targeted assassinations continue to occur on an almost daily basis." The IOM December 2008 report noted "Although some of these Christians have returned and violence has calmed, many are still too fearful to return, and The main text of this COI Report contains the most up-to-date publicly available information as at 10 November 2009. Further brief information on recent events and reports has been provided in the Latest News section to 10 December 2009, security remains extremely tense and volatile, particularly in Mosul city."

Pagina: 5/6
 Uw referentie: Awb 09/4296
 Onze referentie: D102721080209\HB JH/JH
 Datum: 25-02-2010

8.80 The UNHCR Guidelines of April 2009 also stated there were continued attacks on Ninewa's religious minorities, and that the ongoing presence of Sunni extremist groups in the governorate of Ninewa meant instability remained high. Further: "In addition to suicide and IED attacks on the ISF/MNF-I, Ninewa continues to see significant numbers of targeted assassinations and kidnappings of security officials, local government officials and employees, party officials and offices (in particular from the KDP/PUK, the IIP and the Iraqi Communist Party), religious figures and tribal leaders/Sol, members of religious minorities as well as professionals and journalists."

8.81 The UNSC report of 2 June 2009 commented: "Iraqi and United States forces launched a new series of joint offensives aimed at Al-Qaida and other militants across Ninawa province. To date, military operations have generally not been as effective in reducing insurgent influence in this area as they have in other provinces. Mosul recorded a weekly average of six to seven mass casualty events per month, including car bombs and suicide-vest attacks, as well as targeted killings of tribal and political leaders."

8.82 On 11 September 2009 the Society for Threatened Peoples stated: "Kurdish villagers near the north Iraqi town of Mosul in the province of Nineveh are setting up security barriers outside their villages for fear of attacks. 'People have lost trust in the provincial government, which is mainly Arab, since terror attacks against defenceless civilians have been increasing', reported the chair of the Society for Threatened Peoples (GfbV), Tilman Zülch, in Göttingen on Friday. The five villages of Khatara, Sarjka, Doghata, Nafira and Chushaba have with the help of the neighbouring autonomous federal state of Kurdistan already set up their own security guard, since there are rumours that the Iraqi-Arab police have been infiltrated by terrorists. On Thursday an attacker blew up his lorry right in the middle of the village Wardak and killed at least 24 people. 45 were injured."

8.83 The ICG report of 28 September 2009 noted a number of factors that explained the insurgency's 'relative success' in Ninewa. These included: "The governorate's border with Syria is difficult to seal, notably because of the area's long tradition of cross-border trade, much of it illicit and handled by extensive tribal networks. Its strong military tradition also played a part. Many residents had served in the army, whose 2003 disbandment created a large pool of disaffected former soldiers with the skills - and in some cases the motivation - to join insurgent groups. Ninewa's deeply-rooted religious tradition likewise prepared the ground for the insurgency."

8.84 The IOM report of 1 October 2009 stated: "Ninewa continues to be plagued by violent attacks and general instability. Some of the bombings, such as The main text of this COI Report contains the most up-to-date publicly available information as at 10 November 2009. Further brief information on recent events and reports has been provided in the Latest News section to 10 December 2009, those in Al Shirekhan, Wardak, Mosul City, and Zumar, have left many dead and injured. Some families at the site of each attack have lost their homes and businesses."

Dit wordt nog eens bevestigd in het rapport van de Secretaris Generaal van de VN van 20 februari 2009: "53. In the northern provinces of the Kurdish regional government, the security environment remained stable. Turkey has reportedly withdrawn a significant number of ground forces from the border areas of Dahuk and Arbil, but sporadic aerial bombardment continues. Most often these attacks do not hit populated areas. A similar scenario exists along the external border of Sulaymaniyah, where artillery fire from the Islamic Republic of Iran is periodically aimed at Kurdish Workers Party operations. Again, this activity rarely causes casualties, but it has displaced some rural communities. Tensions between the Iraqi Security Forces and Kurdish Peshmerga forces in northern Diyala and Ninawa have subsided, but may not be fully resolved until the broader underlying political issues affecting these areas are addressed. In Ba'qubah and Mosul, security forces continue to wage daily battles against a persistent insurgent element. Ninawa witnessed the least improvement in terms of the overall security environment, with violent incidents still numbering in the range of 300 to 400 per month."

Ten onrechte is dan ook voorbij gegaan aan de informatie van gezaghebbende organisaties welke geen rol hebben gespeeld in de beslissing van het EHRM en waaruit blijkt dat er specifiek in Mosul sprake is van een situatie die tot bescherming op grond van artikel 15 c DRi noopt. In plaats van een verbetering in de veiligheidssituatie is er eerder sprake van een verslechtering. Het geweld is zowel gericht als willekeurig en er is sprake van een 'most extreme case of general violence'.

Gelet op al het vorenstaande is het bestreden besluit in strijd met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen en ontberen deze een draagkrachtige motivering. Het beroep dient gegrond te worden verklaard en het bestreden besluit dient te worden vernietigd wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 Awb.

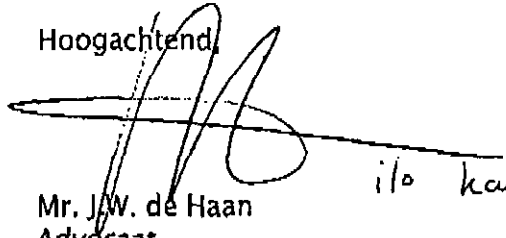

Pagina: 6/6
Uw referentie: Awb 09/4296
Onze referentie: D102721080209\HB JH/JH
Datum: 25-02-2010

Om al deze redenen verzoekt appellant U:

Het hoger beroep kennelijk gegrond te verklaren en het bestreden besluit te vernietigen dan wel subsidiair gegrond te verklaren en de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank.

Hoogachtend,

Mr. J.W. de Haan
Advocaat

ilo kantoorgenote

Collet Advocaten 's-Hertogenbosch
Stationsweg 14a, 5211 TW 's-Hertogenbosch, Telefoon: 073-6139242 , Telefax: 073-6126242